

FARKAS WELLMANN ÉVA

Dávid Ferenc utolsó éjszakája

Édes Úr, szólj! Messzire vagy te innét?
Déva vár hegycsúcs-magasán milyen túl?
Rám találsz-e itt? Ugye látod: én is
várom a végét.

Vágytam Istent *érteni* lent a földön –
és ne *félni*. Próba, ha volt: az ember.
Mégis mindig van, kire bízni lelkem,
jó fejedelmem.

Hirdetek vallást. A miénk. S türelmet:
állni harcot; érteni mást, ha hagyja.
Fegyver-érvek – nyomjon a szó a latban!
Régi a mérce.

Messze, messzebb! Forrjon az elv, a szellem!
Higgye mind, mit hinni a lélek enged,
mert hisz' elhisz bármit a dőre elme,
hogyha elszalzik.

Véremet vették, akikért maradtam.
Én, ki Jézusunk ügyiért kiálltam,
mondd, hogy érthetnék egyet álvitákban
Blandrata Györggyel?

Fárad testem. Hunynak a kurta árnyak.
Semmi kérdés. Semmi a válasz is rá.
Mintha máshol lenne a fény, a dallam,
s bennük a vár is.

---

* A vers a Magyar Unitárius Egyház által a vallásszabadság 450. évfordulójára kiírt pályázaton második díjban részesült. A szerző a Magyar Művészeti Akadémia Művészeti Ösztöndíjprogramjának ösztöndíjasa.